

LISA CAGNACCI – STARVING NECROPHILIA

Myslím, že tento text má obrovský emocionální, citový účinek. Když si ho přečtete, zanechá ve vás shluk nějakých dojmů, něčeho, co dost dobře nejde popsat slovy. Tak trochu tam chybí ta možnost okamžitě, rozumově a jasně ho pojmout. I když se tu popisují konkrétní události a situace, my jim dost dobře nerozumíme, jako bychom nevěděli proč se dějí, prostě tu jsou a nějak na nás působí. Spousta emocí a nálad, jakoby se autorka z něčeho vypisovala.

Text je to temný, místy až utopený v nějakém bahně, ze kterého se nelze vybabrat. I když to chvílemi působí naoko povrchně, je to velmi niterné, vycházející zevnitř autorky. Hrou prochází nezáměr o všechno to, o čem se píše. Lisa stojí někde mimo a současně v centru všeho a apaticky, flegmaticky komentuje to, co se děje ve světě a v jejím životě. Reflektuje něco, co prostě *je, existuje*, co se děje; co je součástí jejího života, stejně tak jako je to součástí životů nás všech.

V každém oddíle hry se postupně věnuje třem tématům: *společnosti*, jejímu současnému stavu; z toho vyplývajícím *problémům jedince*, jeho existenci ve společnosti, jeho ovlivněnosti jejím současným stavem a konečně s tím souvisejícím *problémům ve vztahu* dvou lidí.

Všchno to, nad čím se zamýšlí, co reflektuje, se jakýmsi způsobem dotýká smrti, prázdnoty, strachu a vydělenosti člověka ze společnosti, z jeho vlastního života.

Text má svůj rytmus; každá část má svoje tempo, které přesně koresponduje s tím, o čem se v ní mluví.

1. HELL – PEKLO

Autorka popisuje krajinu, která je nepříjemná, děsivá, odporná, nehostinná. Je to to nejzazší místo, na něž se dá dojít. Zastavil se tu čas. Nic se nikam neposunuje, všechno stojí, stagnuje. Jediné, co tímto prostorem proudí jsou její myšlenky. Jakoby se jednalo o její zhmotněné pocity, o nehostinnost její duše, jejího těla. O nehostinnost, kterou ona sama sobě projevuje. Všechno je zastřeno těžkým, neprostupným šedým kouřem, přes který není nic vidět. Celou tuto krajinu tak tvoří ještě nepřístupnější, nehostinější. Je to jediné místo, kde může *být*, není kam jít, by se mohla uchýlit. Vyrovnává se s tím, že zde je, že tu musí být, že si to sama zvolila.

Stejně tak je to místo, které je odrazem vztahu dvou lidí. Jakési vypočítávání toho, co bylo, toho co je, co bude. Po destrukci přichází apatická konverzace. Monology, na nichž už nesejde, protože nic horšího, než to, co se stalo, už přijít nemůže. Podivná situace mezi dvěma lidmi, mezi dvěma těly, biologičnost oněch okamžiků.

Naprostou jedinečnou a nevyhnutelnou součástí života je smrt. Nikdo jí neunikne. Je to černý stín, který denně visí nad našimi hlavami. Často se o ní přemýšlí, je tak spjatá s našimi životy, že nejsme schopni se s ní vyrovnat. Všichni jsme k ní předurčení. Každý je potenciální mrtvolou, kterou z něj předčasně dělá tento svět.

Popisuje sama sebe, svoje tělo - jakoby si dávala vinu, ale současně to chce svalit na toho druhého. Neutěšenost situace, současného stavu. Je nutné, aby zde zůstala, ale ví, že jí to může zcela zničit. Ví, že ji to zničí. Tato krajina i tyto všechny pocity, slova, myšlenky, ji nafukují k prasknutí.

2. ALL THE LITTLE ANIMALS – VŠECHNA TA MALÁ ZVÍŘÁTKA

Jedinou možností, jak se vyrovnat s existencí v tomto světě, je předstírat, že jste hloupí. V nejlepším případě o tom přesvědčit i sami sebe. Vlivem konzumní společnosti je hloupost skrytá v omezenosti každodenních činností. Ač sami nechceme, jsme vřeni do světa, v němž používáme nesmyslné přípravky, chováme se podle reklamních schémat. Jedině se najednou zabývá zbytečností. Je v tom jakási prázdnota ducha, kdy se soustředíme na to, co se stane, když si nanese krém na ruce na vrásky pod očima. Člověk je tažen a pohlcován trendy, vlečen proudem těchto nesmyslů. Jejich všudypřítomnost už ani nedovoluje odpor a my se o něj ani nesnažíme.

Znova je pojednáváno téma vztahu dvou lidí. Jak učinit tento vztah fungujícím? Co je podle současné společnosti řešením – vyplnění testu v časopise? Sex na kuchyňské lince a trocha šlehačky? Nebo je lepší přečíst si popularistickou příručku numerologie? Jakoby člověk najednou ztrácel sám sebe, řešil svoje problémy a přitom se ani necítil jejich předmětem. Ovlivněnost něčím vyšším, co je silnější než my, co nás převyšuje, proti čemu nemáme možnost se obít.

3. THE HUNGRY GHOSTS – HLADOVÍ DUCHOVÉ

Popis jakéhosi snu. Interakce dvou těl. Milovat někoho znamená se mu oddat, oddat se jeho tělu a nechat ho vzít si i naše tělo, duši. Obraz jakéhosi milování, podivné láskyplné nekrofilie. Něžný cit projevený mrtvole jejím pitvořením. Láska dovedená do krajnosti – žvýkání a polykání masa. Pomalé pronikání do útrob jeho těla, vnoření se do jeho vnitřností. Agresivita, něžnost a strach. Jde jen o vize, o představy, o něco, co bychom možná chtěli tomu druhému předvést. Je v tom notná dávka pomstychtivosti a současně potřeby vyjádření onoho citu nějak jinak, aby vyplul na povrch ve své čiré formě. Jakoby se odmítaly tradiční vzorce vyjadřování – slovy, pohlazením.

4. THE HUMAN – ČLOVĚK

Neohroženost lidského tvora, který si myslí, že dokáže všechno, na co jen pomyslí, když se na to cítí. Přes všechny handicap, přestože jsou mezi námi podvodníci, hrubiáni, blázni. Všichni překonávají sami sebe. Špatné vzpomínky se přebíjí větším nasazením v práci, v životě. Člověk si stále musí něco dokazovat, stále jde o to, aby byl nejlepší, aby pokořil ostatní, přírodu; aby neustále překonával sám sebe.

5. THE JEALOUS GODS – ZÁVISTIVÍ BOHOVÉ

Nebylo nám požehnáno, protože jsme se modlili k žárlivým bohům. K bohům, kteří nám závidí, kteří žárlí na ty, které stvořili. Sami jsme si předurčili svůj špatný osud, nenaplněnost života; sami jsme si vybrali toto závistivé božstvo. Nebo jsme neměli na výběr?? Do vínků nám byl dán jen strach a nejistota. Jsme nuceni zbavovat se stachu podivnými hrami, které se stávají simulací skutečnosti. Hrajeme si na skutečnost, která je reálná.

Žena nás i sebe zabavuje Hrou na lásku. Hraje nám o vztahu dvou lidí, který je rozpadlý. Předvádí nám Hru o slabosti, která musí být šeptána, protože slabost, ač je všudypřítomná, se nesmí ukazovat na odív. Slabost ve snaze ovládnout se. Tato slabost jakoby byla jedinou cestou svobodě, k odpoutání se od tohoto světa. Nakonec nás žena zabavuje hrou o Úžasné mizející ženě. Je plná ironie, sebeironie, protože si sami vytváříte pravidla. Její život je prázdný a tak mezery v něm vyplňuje alespoň tím, že si na něj hraje. Hraj hry se špatným koncem, hraje nenaplněnost života.

Je v pořádku být nepořádný, perversní, ale jen v případě, že se o tom nemluví. Nikdo přeci nechce najít uvnitř třešňového koláče kroučící se červi a ucítit po jeho rozkrojení nechutný smrad; všichni chtějí najít višně.

6. THE PLACE WHERE THE GODS ARE – MÍSTO, KDE JSOU BOHOVÉ

Vyhladovělost současného světa. Jak daleko musí člověk zajít, aby byl očištěn? Lze toho vůbec ještě dosáhnout?? Kolik bolesti nám může způsobit druhý člověk? Kolik bolesti si můžeme způsobit my sami tím, že na sebe necháme někoho druhého sahat, otevřít mu svoje nitro?

Život nám může dát tolik, když se ho snažíme žít, když mu neklademe odpor. Ve štěstí, když je člověku dobře, se cítí opojený, nesmrtelný, svůj a čistý. Tam, kde je on sám, jsou i bohové není – li člověk sám sobě lhostejný.

Najednou se ocitáme ve světě, v područí něčeho, co nás nutí k tomu, abychom se napravili. Abychom o sebe pečovali, dbali na svůj vzhled a jídelníček, abychom se dostali k onomu štěstí. Ale stejně se nám nic nedaří, jsme sami se svou snahou, nejspíš bezvýznamnou. Bohové nám padají na zem jako déšť, oni totiž vědí jak.

Sorry za hrubky, já si je nevidím. Tedy pardon, jestli něco objevíte.

PS:

Prosím o všechny případné připomínky k mé interpretaci a pohledu na věc. Čím vjacej, tím lépej.

Čtu to pořád dokola a stejně mám pocit, že tomu úplně nerozumím, tak budu vděčná za jakoukoliv kritiku.

Díky předem a hodně zdaru.

Mějte se dobře, Janka.